

KUZEY AMERİKA MASALLARI

*dipnot yayınları

Kuzey Amerika Masalları

© Dipnot Yayınları 75

Çocuk Kitapları 13

1. Baskı 2010 / Ankara

2. Baskı 2020 / Ankara

ISBN: 978-975-9051-81-5

EDİTÖR: İbrahim Yıldız

KAPAK TASARIMI: Duysal Tuncer

KAPAK RESMİ: Petra Rau

ÇEVİREN: Meltem Uzunoğlu

BASKI ÖNCESİ HAZIRLIK: Dipnot Bas. Yay. Ltd. Şti

BASKI: Sözkese Matbaacılık (Sertifika No: 13268)

İvedik O.S.B 1518. Sok Mat-Sit İş Merkezi No: 2/40

Yenimahalle/ANKARA Tel: (0312) 395 21 10

DİPNOT YAYINLARI (Sertifika No: 14999)

Selanik Cad. No. 82/24 Kızılay / Ankara

Tel: (0 312) 419 29 32 / Faks: (0 312) 419 25 32

e-posta: bilgi@dipnotkitap.com

www.dipnotkitap.com

Kuzey Amerika Masalları

Çeviren: Meltem Uzunoglu

*dipnot yayınları

İÇİNDEKİLER

Kızıl Göğün Oğlu.....	7
Keselifare'nin Ateşi Çalması.....	15
Bela Aramak	19
Eşekarısı ile Sivrisinek	25
Işık.....	31
Yıldız Koca	39
Keselifare, Kaplumbağa ve Kurtlar	47
Uzun Bir Av Hikâyesi	59
Suyun Üzerinde Yürüyen Köpek	63
Eğitilmiş Alabalık	67
Aya Yolculuk.....	71
Ayaklarından Utanan Kuş	75

Çocuk ve Eşegi	81
Keselifare'nin İkilemi.....	87
Annancy ve Tatlı Patates Yığınları	93
Bilgece Sözler	97
İnsanlar Neden Çalışmak Zorunda?.....	103
Tío Conejo ve Kasırğa	107
Kır Kurdu Beyaz Adamı Aldatıyor	113
“Fatih”-Koca John	117
Kurnaz Çocuk.....	125
Jean Sotte ve Bilmecce.....	129
Katil Sivrisinekler	137
Gezgin Satıcı ile Hancı.....	143
Fabianoile Reyes	147
Kara Kurbacağı.....	159
Çilekler.....	163
Perili Ev.....	167

KIZIL GÖĞÜN OĞLU

Bu güzel Kanada hikâyesi, ayrıntıların basit bir hikâyeyi nasıl ustalıkla dokuduğunu gösteren bir örnektir. Çocuk özlemi içindeki anne babanın hayatına çıkagelen insanüstü bir varlığın ana karakter olduğu mitlere dünyanın her yerinde rastlamak mümkündür. Bu büyülü varlık dünya üzerinde çoğun kısa bir ömür sürer ve daima ardında görkemli bir hediye bırakıp ayrılır.

Uzun yıllar önce, batıda Ulu Su'yun yakınında genç bir adam ve karısı yaşardı. Çocukları yoktu, insanlardan uzak bir adada kendi hallerinde geçinip gidiyorlardı. Adam okyanustan derin-deniz balıkları ve nehirlerden somon avlardı. Balığa çıktığında günlerce dönmediği olurdu. Kadın korkmazdı ama kendini çok yalnız hissederek, her günü gri gökyüzüne bakarak ve sahile vuran

dalgaların sesini dinleyerek geçirirdi. Günler günleri kovaladı ve kadın kendi kendine dedi ki: “Keşke çocuklarımız olsaydı. Kocam evden uzaktayken bana yoldaşlık ederlerdi.”

Bir akşamüstü suların ötesine gözlerini dikmiş, sahilde yapayalnız oturuyordu. Gökyüzü gri renkteydi. Gene çok yalnız hissettiğinden kendi kendine, “Keşke bana yoldaşlık edecek çocuklarımız olsaydı,” dedi. O sırada yakınlarda bir yalıçapkını, yavruları ile birlikte yiyecek bulabilmek için suya dalıyordu. Kadın, “Ah Deniz Kuşu, keşke benim de senin gibi yavrularım olsaydı,” diyerek iç çekti. Yalıçapkını da ona deniz kabuklarına bakmasını söyledi. Ertesi akşam beyaz bir martı dalgaların üzerinde uçuyordu. Kadın martıya dileğini söyledi. Martı cevap verdi: “Deniz kabuklarına bak.” Sonra da uçup gitti.

Kadın yalıçapkınının ve martının söyledikleri üzerinde düşündü bir süre. Birdenbire arkasındaki kumlardan gelen garip bir ses duydu. Yaklaştığında, kumların üzerindeki kocaman bir deniz kabuğundan çocuk ağlamasına benzer bir ses geldiğini fark etti. Kabuğu yerden aldı, açıp baktığında var gücüyle ağlayan minicik bir oğlan gördü. Kadın bebeği eve götürüp ona baktı. Kocası denizden döndüğünde karısının verdiği haberden çok mutlu oldu. Artık yalnız kalmayacaklardı.

Bebek çabucak büyüdü. Çocuk bir gün durup dururken, bakır bilezikli üvey annesine, “Kolundaki bakırdan bir yay yapsana,” dedi. Kadın onu mutlu kılmak çin bileziğinden küçük bir yay ve iki küçük ok yaptı.

Çocuk her gün ava çıkıyordu. Yakaladıklarıyla geri dönüyor ve onların hepsini kadına veriyordu. Kazlar, ördekler ve küçük deniz kuşları...

Karıkoca, çocuk büyüdükçe yüzünün renginin bakır yayın rengine döndüğünü fark ettiler. Ne zaman evden çıksa garip bir ışık peyda oluyordu. Sahilde gözlerini batıya çevirip oturduğunda hava sakinleşiyor, suların rengi değişiyordu. Üvey annesi ve babası onun bu alışılmadık gücünden endişe duyuyorlardı; fakat çocuk onlara hiçbir şey söylemiyor, sorularını sessizlikle geçiştiriyordu.

Günlerden bir gün rüzgâr Ulu Su'yun üzerinde öyle güçlü esti ki, adam balığa gidemedi. Kıyıda beklemek zorunda kaldı. Okyanus dalgaları sahili öfkeyle dövüyordu. Adam, endişe içinde, karınlarını doyurmak için balığa ihtiyaçları olduğunu söylediğinde çocuk, “Birlikte balığa gidelim, çünkü ben Fırtınanın Ruhundan daha güçlüyüm,” dedi. Adam gitmek istemiyordu, fakat sonunda çocuğun sözünü dinledi. Birlikte dalgalı denizde balık tutmaya gittiler.

Fırtınanın Ruhuyla karşılaştıklarında kıyıda çok uzaklaşmamışlardı. Fırtına sandallarını alabora etmeye

uğraştıysa da başaramadı. Kürekleri çocuk çekiyordu çünkü, fırtınanın gücü ona yetmiyordu.

Bunun üzerine Fırtınanın Ruhu, yeğeni Kara Bulut'u yardımına çağırdı. Ama çocuk adama, "Korkma, ondan daha güçlüyüm," dedi. Kara Bulut çıkıp geldi ama, çocuğu görür görmez ortadan kayboldu. Bunu gören Fırtınanın Ruhu suları kaplaması için Deniz Sisi'ni çağırdı. Deniz Sisi sayesinde kara görünmeyecek, sandal da açık denizde kaybolacaktı.

Deniz Sisi'nin suların ötesinden yaklaştığını gören adam dehşete düştü, ama çocuk, "Ben yanında olduğça sana zarar veremez," dedi. Deniz Sisi çocuğun sandalda olduğunu görür görmez geldiği gibi geri döndü. Öfkeden köpüren Fırtınanın Ruhu da telaşla kayboldu. Deniz eski sakinliğine kavuşmuştu.

Çocuk ve adam balık tutacakları yere geldiler. Çocuk üvey babasına balıkların ağlara gelmesini sağlayan sihirli bir şarkı öğretti. Akşama kadar sandal balıkla doldu taştı. Eve dönerlerken adam, "Bana sırrını anlat," dedi. Ama çocuk, "Henüz zamanı gelmedi," diye cevap verdi.

Ertesi gün çocuk pek çok kuş avladı, avladığı kuşların derilerini yüzdü. Kuşlardan birinin derisine sarınıp denizin üzerinde uçtu. Deniz, kendi kanatları gibi, kum rengine büründü. Sonra bir başka kuşun derisine sarındı, bu kuş mavi bir alakargaydı. Uçuşunda, deniz bu kez kuşun kanatları gibi masmavi oldu. Sahile dönüp

kızılgerdan kuşunun derisine sarındı. Denizin üzerinde, gökyüzünün enginliklerinde uçarken, altındaki okyanusun dalgaları alev gibi kıpkızıl oldu. Gökyüzü batıda altın gibi parlıyordu.

Çocuk sahile geri döndüğünde üvey anne babasına, “Artık sizden ayrılma zamanı geldi. Ben Güneşin Çocuğuyum. Dün gücüm sınıandı ve bu sınavı geçtim; artık gitmeliyim. Sizi bundan sonra göremeyeceğim. Ama akşamları alacakaranlıkta gökyüzünün batısında sizlere görüneceğim. Akşamları gökyüzü ve deniz yüzümün rengi gibi kızıla döndüğünde bilin ki ertesi gün ne rüzgâr ne fırtına olacak. Gidiyorum, ama ihtiyacınız olduğunda beni çağırabilirsiniz. Dileklerinizi bildirirken beyaz bir işaret gönderin bana, verin ki uzak batıdaki evimden görebileyim,” dedi.

Böyle söyleyip üvey annesine çok güzel bir elbise verdi. Onlara veda ettikten sonra batıya doğru uçtu gitti. Karıkoca gene yalnız kalmışlardı. Ama kadın hâlâ onun verdiği elbiseyi saklamaktadır. Adada oturup o güzelim giysisinin düğmelerini çözmeye başlar başlamaz karadan rüzgâr, denizden de fırtına eser. Düğmeleri çözdükçe fırtınanın şiddeti artar.

Güz sonunda denizden buz gibi sis yükseldiğinde, akşamlar buza kestiğinde, gökyüzü de griye döndüğünde, kadın çocuğun verdiği sözü hatırlar. Kuşların göğsünden kopardığı küçük beyaz tüyleri havaya

savurur. Bu tüyler batıya doğru uçup kar taneleri gibi savrulurlar. Çocuđa dünyanın gri ve kasvetli olduğunu söylemek üzere, onun altın yüzünü görmeyi beklerler. ocuk akşam ortaya çıkar, güneş gözden kaybolana kadar bekler. Akşam gök kıpkırmızı olur, okyanus batıda altın sarısı bir ışığa keser. İnsanlar buna bakarak, bir sonraki gün denizin süt liman olacağını bilirler.

